

Foto: Jacques van der Borght, Brussel 2010

What's in a name...

In een appje werd verwezen naar een artikel waarin over 'knarrenhof' gesproken wordt om een woonplek aan te duiden zoals de Lindehoeve. Hoewel niet zo bedoeld, klinkt de term knarrenhof mij te negatief in de oren en sluit niet aan bij mijn beleving van wat wij realiseren. In mij leeft nog een kleuter, een obstinate puber, de kersverse vader of de ambitieuze dertiger die denkt dat hij alles weet en alles kan. Maar 's ochtends kijkt een oudere man met overgewicht mij aan vanuit de spiegel. Er is steeds minder relatie tussen mijn buiten- en binnenkant; vanbinnen bruist het, vanbuiten heeft het verval ingezet. De pijn van het ouder worden.

Ouderen in de politiek willen elkaar nog wel eens het kot uit vechten en ook tussen de senioren van de ouderenbond wil het maar niet boteren. Eigenwijs, onbuigzaam en allemaal in de veronderstelling de wijsheid in pacht te hebben. Ze koesteren het eigen gelijk en maken elkaar het leven zuur. Laat die vooral een knarrenhof beginnen.

Ondertussen bouwen wij aan een droom, een gemeenschap waarin aandacht en zorg voor elkaar is en waarin ieders belang telt. Daarin moet je soms buigen of slikken en valt heus ook wel eens een hard woord. Maar daar komen we samen uit omdat de nadruk niet ligt op 'eigen' maar vooral op 'wijs'. Laat de Lindehoeve daarom voor mijn part Tuin der Wijzen heten of Buurtschap, L(e)efeenheid, Woongroep, Klustuin, d'n Uithoek, Lokaliteit... álles, behalve Knarrenhof.

Jacques

September 2018